

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 13 juli 1990 door de Gemeenschapsminister van Cultuur verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "tot regeling van de reclame, de sponsoring en de boodschappen van algemeen nut op radio en televisie" en op 11 februari 1991 door de Gemeenschapsminister om mededeling van dat advies verzocht, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, heeft, na de zaak te hebben onderzocht op de zitting van 8 januari 1991, op 12 februari 1991 het volgend advies definitief aangenomen :

STREKKING VAN HET ONTWERP.

Het ontwerp strekt ertoe de wet van 6 februari 1987 betreffende de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie te vervangen door een autonome regeling voor de Vlaamse Gemeenschap (1).

De Vlaamse Executieve wil met het ontwerp tevens de bestaande regeling aanpassen aan de richtlijn 89/552/EEG van 3 oktober 1989 van de Raad van de Europese Gemeenschappen betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de Lid-Staten inzake de uitoefening van televisie-omroepactiviteiten (hierna te noemen de richtlijn).

ALGEMENE OPMERKINGEN.

1. In tegenstelling met de richtlijn waarvan de uitvoering wordt beoogd en die enkel betrekking heeft op televisie-omroepactiviteiten, betreft het ontwerp zowel radio- als televisie-omroepactiviteiten.

Daartegenover staat dat het ontwerp, in zoverre het televisie-omroepactiviteiten tot voorwerp heeft, de richtlijn slechts ten dele uitvoert. Volgens de inlichtingen die aan

(1) In zijn advies L. 19.564/8 van 23 januari 1990 drong de Raad van State reeds aan op een autonome regeling (St. Vl. R., 306 (1989-1990), nr. 1, p. 21).

de Raad van State werden verstrekt, zullen de thans nog ontbrekende uitvoeringsmaatregelen het voorwerp uitmaken van een later in te dienen ontwerp. De aandacht van de Vlaamse Executieve wordt erop gevestigd dat alle regelingen die ter uitvoering van de richtlijn moeten worden getroffen, uiterlijk op 3 oktober 1991 in werking zullen moeten zijn getreden (2).

2. De begrippen "televisiereclame" en "radioreclame" worden in artikel 2 van het ontwerp gedefinieerd respectievelijk als "reclame die via televisie wordt uitgezonden" en "reclame die via radio wordt uitgezonden".

Die laconieke omschrijvingen, gecombineerd met het ontbreken van echte definities van wat onder "televisie-omroep" en onder "radio-omroep" moet worden verstaan, kunnen twijfels doen rijzen omtrent het toepassingsgebied van de ontworpen regeling.

2.1. Daar in de voornoemde definities enkel sprake is van het "uitzenden" van reclame, kan de vraag worden gesteld of het de bedoeling is dat het opnemen van reclame in de eigen programma's van radio- en televisiedistributienetten niet onder de toepassing van het ontworpen decreet zou vallen. Hieromtrent ondervraagd heeft de Gemeenschapsminister erop gewezen dat het ontwerp moet worden gelezen in samenhang met artikel 4 van het decreet van 28 januari 1987 betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de

(2) Artikelen 25, lid 1, en 27 van de richtlijn.

erkenning van niet-openbare televisieverenigingen : die bepaling verbiedt dat de verdeler eigen klank- of televisieprogramma's zou overbrengen en bovendien schrijft zij voor dat de verdeler de voor de abonnee bestemde klank- of beeldberichten omtrent de doorgezonden programma's en de moeilijkheden die de werking van het net beïnvloeden zonder commentaar of publiciteit moet uitzenden.

2.2. Een tweede vraag die het enkele gebruik van de term "uitzenden" kan doen rijzen, is te weten of omroepen waarvan de programma's niet worden "uitgezonden" in de technische betekenis van het woord maar enkel via de kabel worden doorgegeven, wel onder de toepassing van het ontworpen decreet zullen vallen. In dit verband moet worden opgemerkt dat, althans wat de televisieprogramma's betreft, het ontwerp in dat geval niet in overeenstemming zou zijn met de richtlijn, daar deze in haar artikel 1 "televisie-omroepen" definieert als "het oorspronkelijke uitzenden via de kabel of draadloos, via de ether of via satelliet, in al dan niet gecodeerde vorm van voor ontvangst door het publiek bestemde televisieprogramma's. Hieronder is mede begrepen het overdragen van programma's tussen ondernemingen met het oog op afgifte daarvan aan het publiek".

Daar het niet de bedoeling kan zijn de richtlijn ter zake niet correct uit te voeren en overigens - zoals reeds gezegd - het ontwerp geen echte definitie van televisie-omroep bevat, zou het geraden zijn de definities van "televisie-omroepen" en "televisiereclame" die in de richtlijn voorkomen in het ontwerp woordelijk over te nemen. Dezelfde

.../...

definities kunnen mutatis mutandis ook worden gebruikt voor het definiëren van radio-omroepen en radioreclame.

3. Meer in het algemeen kan worden gesteld dat, wanneer bepalingen van een richtlijn moeten worden overgenomen, het in het belang van de rechtszekerheid is dat dit zo woordelijk mogelijk zou gebeuren. De redactie van een aantal bepalingen van het ontwerp zijn onder dit oogpunt vatbaar voor verbetering.

4. Hoewel artikel 3, lid 2, van de richtlijn de Lid-Staten verplicht met "passende middelen" toe te zien op de naleving ervan, is de in het ontwerp opgenomen sanctieregeling gebrekkig te noemen.

4.1. Enerzijds wordt in artikel 3 bepaald dat de machtiging door de overheid kan worden ingetrokken "in geval van inbreuk op dit decreet of op de uitvoeringsbesluiten", anderzijds wordt in artikel 14 bepaald dat door de strafrechter een geldboete kan worden opgelegd indien reclame, sponsoring of boodschappen van algemeen nut worden uitgezonden in strijd met de bepalingen van het decreet. Luidens de tekst van het ontwerp is de intrekking van de machtiging om reclame uit te zenden bijgevolg ook mogelijk wegens inbreuk op de uitvoeringsbesluiten (in tegenstelling tot wat voor de strafsanctie is bepaald) en wegens inbreuken op het vlak van sponsoring en boodschappen van algemeen nut.

Aangezien alleen voor het uitzenden van reclame een machtiging vereist is, betekent dit dat de overheid geen

.../...

specifieke sanctiemogelijkheid bezit bij overtreding van het decreet en zijn uitvoeringsbesluiten door de radio- en televisie-omroepen waaraan geen dergelijke machtiging werd verleend omdat zij er wettelijk geen kunnen krijgen of er geen gevraagd hebben.

4.2. Intrekking van de machtiging is een zeer zware sanctie, die alleen in geval van herhaling of in geval van zware inbreuken mogelijk is, zoniet zou het redelijkheidsbeginsel worden geschonden.

4.3. De Vlaamse Raad zal moeten nagaan of het niet wenselijk is een grotere waaier van sancties in het ontwerp op te nemen, ten einde de overheid toe te laten in de diverse gevallen die zich kunnen voordoen een redelijke sanctie op te leggen. In dit verband zou gedacht kunnen worden aan de mogelijkheid om de machtiging te schorsen.

5. Het is overbodig de artikelen 3, 8, 9 en 10 in paragrafen in te delen, terwijl artikel 5 in een kleiner aantal paragrafen zou kunnen worden ingedeeld.

Indelingen die volgen op een inleidende zin duiden men aan met 1E, 2E, 3E, enz. (dus niet met 1), 2), 3), enz., noch met a), b), c), enz., noch alleen maar met een streepje) (zie artikelen 2, 5, § 9, 10, § 1, 13, § 1). Verdere onderverdelingen geve men aan met a), b), c), enz. (zie artikel 4, 3E en 4E). De bepalingen van artikel 17 moeten niet door een letter worden voorafgegaan.

.../...

ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING.

Hoofdstuk I.

Als opschrift van het eerste hoofdstuk kan men beter "Algemene bepalingen" schrijven.

Artikel 2.

1. Daar noch in de richtlijn, noch in het ontwerp in de definitie van reclame een onderscheid wordt gemaakt tussen commerciële en niet-commerciële reclame, moet het ontwerp - dat overigens ook in geen enkele andere van zijn bepalingen tussen beide vormen van reclame enig onderscheid maakt - worden geacht een algemene draagwijdte te hebben, met andere woorden te slaan op beide soorten reclame.

De onder 2E opgenomen definitie van "niet-commerciële reclame" wordt dan ook beter geschrapt.

De term "niet-commerciële reclame" komt weliswaar voor in artikel 3, § 2, doch die bepaling heeft enkel tot doel uitdrukkelijk te bevestigen dat de regeling van artikel 3, § 2, zowel voor de niet-commerciële als voor de commerciële reclame geldt. Hiermee wil men ingaan tegen de stelling die uit het gebruik van de term "handelspubliciteit" in de wet van 6 februari 1987 betreffende de radio-distributie- en teledistributienetten en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie had afgeleid dat niet-commerciële reclame

.../...

vrij was. Het volstaat echter zulks in de memorie van toelichting aan te stippen.

2.1. De definitie van "streekgebonden reclame" - die nuttig is met het oog op de toepassing van de artikelen 3, § 3, en 8, § 3 - is inadequaet, omdat ook de door de B.R.T.radio of door V.T.M. uitgezonden reclame "streekgebonden" zou zijn indien uitsluitend het verzorgingsgebied van de omroep als criterium zou worden gehanteerd.

In de definitie van "streekgebonden sponsoring" wordt wel de term "regionale omroep" gebruikt, maar die term wordt dan weer nergens gedefinieerd.

2.2. Bovendien is de commentaar bij het begrip "streekgebonden reclame" niet in overeenstemming met de tekst van het ontwerp waar zij stelt "dat reclame die specifiek op een bepaalde regio is gericht en uitgaat van een firma die niet gevestigd is in die regio ook als streekgebonden reclame kan beschouwd worden, op voorwaarde dat het om een streekgebonden ondersteuning van de gevoerde mediacampagne gaat".

3.1. De definitie van "boodschappen van algemeen nut" stemt niet overeen met de definitie opgenomen in artikel 22octies van het decreet van 28 december 1979 houdende het statuut van de Belgische Radio en Televisie, Omroep van de Vlaamse Gemeenschap.

.../...

De Vlaamse Raad zal bij de bespreking van het onderhavig ontwerp en het op dit ogenblik bij de Raad aanhangige voorstel van decreet dat de vervanging beoogt van het voornoemde B.R.T.-decreet van 28 december 1979, ervoor moeten zorgen dat de genoemde regelingen op dit punt met elkaar in overeenstemming worden gebracht.

3.2. Het opnemen in de definitie van boodschappen van algemeen nut van de zinsnede "(elke boodschap) die in het Nederlands gesteld is" kan niet tot doel hebben alleen maar het begrip "boodschappen van algemeen nut" te omschrijven.

Aan die zinsnede zou enkel een zinnige betekenis kunnen worden gegeven, indien ze wordt geïnterpreteerd als een verbod om boodschappen van algemeen nut uit te zenden die niet in het Nederlands zijn gesteld.

Bij een dergelijk voorschrift - dat inhoudelijk overigens eerder in hoofdstuk IV van het ontwerp dan in het artikel gewijd aan definities zou thuishoren - moeten de volgende opmerkingen worden gemaakt.

De bedoelde regeling kan in geen geval gelden ten aanzien van mededelingen van de nationale regering, daar die aangelegenheid door artikel 4, 6E, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen uitdrukkelijk aan de nationale overheid wordt voorbehouden.

.../...

Wat de boodschappen betreft van andere overheden dan de nationale regering, van openbare instellingen en van humanitaire verenigingen, zou bij het vaststellen van de regeling rekening moeten worden gehouden met de beperkingen die artikel 59bis van de Grondwet zowel *ratione materiae* (§ 3) als *ratione loci* (§ 4, tweede lid) aan de Gemeenschappen oplegt inzake het regelen van het gebruik van de talen. De vraag kan echter worden gesteld of er ter zake wel een behoefte aan een decretale regeling bestaat, gelet op de voorschriften waaraan de bedoelde overheden en instellingen zelf reeds zijn onderworpen inzake het gebruik van de talen.

4. Er dient te worden aangestipt dat de definitie van "programma" niet overeenstemt met de definitie opgenomen in artikel 2, 3E en 4E, van het decreet van 28 januari 1987 betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen.

5. De definitie van "openbare instelling" lijkt al-lerminst te beantwoorden aan de bedoeling van de stellers van het ontwerp : openbare instellingen kunnen immers niet alleen door een wet worden opgericht maar ook krachtens een wet en tevens door of krachtens een decreet of een ordonnantie; zij kunnen niet enkel door stichting, maar ook door vereniging tot stand komen; zij zijn ten slotte niet noodzakelijk zelfstandig (men denke aan de instellingen van openbaar nut van categorie A in de zin van de wet van 16 maart 1954).

Ook is de keuze van de term "overheidsbedrijf" - welke term weliswaar uit de richtlijn werd overgenomen, maar dan wel in een engere betekenis - weinig gelukkig te noemen, daar die term in zijn gewone betekenis

.../...

begrepen een gedeeltelijke overlapping met de term "openbare instelling" zou vormen.

Al die moeilijkheden kunnen uit de weg worden gegaan door de bedoelde definities in artikel 2 te schrappen en de enige bepalingen van het ontwerp voor de toepassing waarvan het invoeren van die definities van belang werd geacht, namelijk artikel 8, §§ 1 en 2, als volgt aan te vullen :

"Een openbare radio- of televisie-omroep mag zijn programma's uitsluitend laten sponsoren door een openbare instelling of door een onderneming waarin de overheid hetzij ..., hetzij ..., hetzij

Een niet-openbare televisie-omroep die zich tot de gehele Vlaamse Gemeenschap richt, mag zijn programma's uitsluitend laten sponsoren door andere ondernemingen dan die bedoeld in het eerste lid".

6. In de definitie van "sluikreclame" wordt gesteld dat de bedoeling reclame te maken in hoofde van de omroep aanwezig is "indien tegenover de vermelding of vertoning een geldelijke of andere vergoeding staat". De gemachtigde heeft verklaard dat die andere vergoeding onder meer kan bestaan in het geven van prijzen voor een spelprogramma in ruil voor het in beeld brengen ervan.

Artikel 3.

1. Rekening houdend met de hiervoren met betrekking tot artikel 2, onder punt 1, gemaakte opmerking, kan in paragraaf 2 (lees : het tweede lid) van het hier besproken artikel de tweede volzin beter worden weggelaten.

.../...

2. In paragraaf 4 (lees : het vierde lid) moet de verwijzing naar het decreet van 6 mei 1982 houdende organisatie en erkenning van niet-openbare radio's worden vervangen door een verwijzing naar het decreet van 7 november 1990 houdende organisatie en erkenning van lokale radio's, dat in de plaats van het voornoemde decreet van 6 mei 1982 is gekomen.

Artikel 4.

1. Zoals de Raad van State er reeds meermaals heeft op gewezen, is de wetgeving op de voedingsmiddelen - waarvan blijkens de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten, naar Belgisch recht, ook de reglementering inzake tabak, produkten op basis van tabak en soortgelijke produkten deel uitmaakt - een aangelegenheid die tot de bevoegdheid van de Staat is blijven behoren (3). Wat de alcoholhoudende dranken betreft, lijkt dezelfde redenering te moeten worden gehouden.

(3)Zie o.m. advies L. 18.666/1 van 16 februari 1989 over een wetsvoorstel waarbij reclame voor tabaksprodukten wordt verboden (Gedr. St., Kamer, 1988-1989, nr. 495/2). Dit wetsvoorstel strekte ertoe als regel te stellen dat reclame voor tabaksprodukten verboden is, ongeacht de manier waarop de reclame wordt gevoerd en het medium dat daarbij wordt aangewend.

De nationale overheid is tevens bevoegd gebleven inzake geneesmiddelen en inzake de uitoefening van de geneeskunst (4).

Ten slotte moet er ook nog worden op gewezen dat artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 4E, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, zoals gewijzigd bij de wet van 8 augustus 1988, aan de nationale overheid de exclusieve bevoegdheid heeft toegekend wat "het recht inzake de handelspraktijken" betreft en dat die bevoegdheid moet worden geacht het recht te impliceren om regelingen inzake reclame uit te vaardigen (zie bijvoorbeeld de artikelen 19, 20 en 21 van de wet van 14 juli 1971 betreffende de handelspraktijken).

Maar daartegenover staat dat de uitzondering die in artikel 4, 6E, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 op de bevoegdheid van de Gemeenschappen inzake radio-omroep en televisie werd gemaakt wat "de handelspubliciteit" betreft, werd opgeheven door de wet van 8 augustus 1988 (5).

Uit wat voorafgaat moet worden geconcludeerd dat thans de Gemeenschappen de principieel bevoegde overheden zijn inzake reclame op radio en televisie, maar dat zij

(4)Gedr. St., Senaat, 434/2 (1979-1980), p. 125; Kamer, 627/10 (1979-1980), p. 52.

(5)Luidens de memorie van toelichting gebeurde die overdracht "met het oog op de toewijzing aan de Gemeenschappen van een homogeen geheel van bevoegdheden inzake audiovisuele aangelegenheden" (Gedr. St., Kamer, B.Z. 1988, nr. 516/1, p. 3).

daarbij de specifieke bevoegdheden dienen ongemoeid te laten die ter zake aan de nationale overheid toekomen.

De bepalingen van 3E, eerste, tweede en vierde streepje, en van 4E dienen derhalve te worden geschrapt.

2. Bij 5E kan de vraag worden gesteld waarom de in artikel 16 van de richtlijn opgenomen criteria waaraan televisiereclame ter bescherming van de minderjarigen moet voldoen, niet in het ontwerp worden overgenomen, daar waar zulks bijvoorbeeld in 4E met betrekking tot televisiereclame voor alcoholhoudende produkten wel is gebeurd.

Artikel 5.

1. In paragraaf 1 wordt gesteld dat het verboden is in de reclame naar een programma te verwijzen. Volgens de gemachtigde is ook het omgekeerde waar, gelet op het verbod van sluikreclame en de verplichting de reclame te scheiden van de programma's.

In de eerste volzin van paragraaf 1 schrijve men :
"De reclame moet duidelijk als dusdanig herkenbaar zijn ...".

2. In de wet van 6 februari 1987 was een absoluut verbod opgenomen om programma's te onderbreken voor reclame

.../...

(artikel 15, § 3). In artikel 5, § 3, van het ontwerp wordt afgestapt van dit verbod. Gelet op het bepaalde in artikel 11 van de richtlijn is dat mogelijk. De decreetgever is echter niet verplicht dat verbod op te heffen, aangezien de richtlijn slechts minimumnormen oplegt.

3. Met het oog op de toepassing van de paragrafen 4 en 7 ware het wenselijk - naar het voorbeeld van artikel 1, 7E, van de wet van 6 februari 1987 - in artikel 2 van het ontwerp een definitie van "programma-onderdeel" op te nemen ten einde interpretatieproblemen te voorkomen.

4. In paragraaf 7 zou het woord "onmiddellijk" beter worden geschrapt ten einde een mogelijke omzeiling van dat voorschrift te beletten. Indien die precisering behouden blijft, zou het immers volstaan het kinderprogramma bijvoorbeeld door een nieuwsflash of een kort weerbericht te laten voorafgaan om de daaraan voorafgaande reclame van het kinderprogramma te scheiden en aldus aan het verbod van paragraaf 7, tweede volzin, te ontsnappen.

Artikel 7.

Deze bepaling machtigt de Executieve om jaarlijks de modaliteiten vast te stellen volgens welke een gedeelte van de bruto-inkomsten uit reclame van de radio- en televisie-omroepen (met uitzondering van die van de niet-open-

.../...

bare radio-omroepen) aan de schrijvende (lees : geschreven) pers kan worden toegekend als forfaitaire tegemoetkoming voor het verlies aan inkomsten ingevolge het invoeren van reclame op radio en televisie.

De bevoegdheid om aan de geschreven pers hulp te verlenen werd uitdrukkelijk aan de Gemeenschappen toegekend door het 6Ebis dat in artikel 4 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen werd ingevoegd bij de wet van 8 augustus 1988.

Het toekennen van een gedeelte van de brutoinkomsten uit reclame van de radio- en televisie-omroepen aan de geschreven pers komt echter neer op het invoeren van een belasting op de omzet, welke bevoegdheid de Gemeenschappen niet hebben.

Het feit dat het bedoelde gedeelte van de brutoinkomsten direct aan de geschreven pers ten goede moet komen en derhalve niet als eigen middelen van de Vlaamse Gemeenschap kan worden beschouwd, neemt niet weg dat het om een belasting gaat. Essentieel ter zake is immers dat het om een heffing gaat die door de overheid gezagshalve wordt verricht op de geldmiddelen van de personen die haar grondgebied bewonen of er belangen bezitten, om er een beleid mee te voeren (6).

(6) Cass., 30 november 1950, Pas., 1951, I, p. 191; Cass., 12 oktober 1954, Pas., 1955, I, p. 106.

Wat de onbevoegdheid van de Gemeenschappen en de Gewesten betreft om een belasting op de omzet in te voeren, heeft de Raad van State in zijn advies L. 20.359 van 8 en 12 november 1990 het volgende gesteld :

"Artikel 11 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten bepaalt uitdrukkelijk dat, met uitzondering van de in die wet bepaalde gevallen, de Gemeenschappen en de Gewesten niet gemachtigd zijn belastingen te heffen op de materies die het voorwerp uitmaken van een in die wet bedoelde belasting, en evenmin op deze laatstbedoelde belastingen opcentiemen kunnen heffen of kortingen kunnen toestaan, tenzij op het registratierecht op overdrachten ten bezwarende titel van onroerende goederen en op personenbelasting. Hiermee wordt aan de Gemeenschappen en de Gewesten uitdrukkelijk verbod opgelegd een met de in de bijzondere financieringswet bedoelde belastingen (bijvoorbeeld de B.T.W.) samenlopend of parallel belastingstelsel op te bouwen.

Bij de bespreking in de Senaatscommissie werd erop gewezen dat het invoeren van een belasting op de omzet is uitgesloten, omdat het belastingen van het omzetcijfer neerkomt op het belastingen van de toegevoegde waarde, waarop reeds een nationale belasting wordt geheven en volgens een Europese richtlijn op de omzet geen andere belasting mag worden geheven dan de B.T.W." (7).

(7) Gedr. St., Senaat, 562/2 (1988-1989), p. 137; zie ook : A. ALEN en B. SEUTIN, "De fiscale bevoegdheden van Gemeenschappen en Gewesten", in : De hervorming van de instellingen. Tweede fase, 1989, p. 120.

Artikel 9.

In paragraaf 2 schrijve men beter, zoals in de richtlijn (artikel 17, lid 1, b), "aan het begin of aan het eind" in plaats van "in het begin en/of op het einde van het programma". De in het ontwerp gebruikte omschrijving zou immers een te ruime interpretatie mogelijk maken.

Artikel 10.

In paragraaf 1, tweede streepje, schrappe men het woord "rechtstreeks" om niet in strijd te komen met de richtlijn (artikel 17, lid 1, c), die ook het onrechtstreeks aansporen verbiedt.

Er moet worden aangestipt dat deze bepaling niet volstaat om te voldoen aan het bepaalde in artikel 18, leden 1 en 3, van de richtlijn, daar de hier besproken bepaling enkel betrekking heeft op produkten en diensten van sponsors, terwijl de voornoemde voorschriften met betrekking tot rechtstreekse aanbiedingen aan publiek zendtijdbeperkingen opleggen zonder daarbij enig onderscheid te maken omtrent de oorsprong van de aangeboden goederen en de diensten. Het hoofdstuk van het ontwerp betreffende de reclame zal derhalve in die zin moeten worden aangevuld.

.../...

Artikel 11.

Deze bepaling is overbodig, daar er - rekening gehouden met de hiervoren bij de bespreking van artikel 2, onder punt 3.2., gemaakte opmerking - geen enkel voorschrift bestaat waarbij het recht om boodschappen van algemeen nut uit te zenden wordt verboden.

Hoofdstuk V.

Het opschrift van dit hoofdstuk stelle men beter als volgt : "Vlaamse Raad voor reclame en sponsoring op radio en televisie".

Artikel 13.

1. Ten einde de controle van de Raad voor reclame en sponsoring op radio en televisie op de naleving van de voorschriften inzake reclame en sponsoring te vergemakkelijken, wordt in overweging gegeven om - naar het voorbeeld van artikel 139, 1, van de Nederlandse Mediawet van 21 april 1987 (Staatsblad van het Koninkrijk der Nederlanden, 1987, nr. 249) - de radio- en televisie-omroepen te verplichten om van hun uitzendingen opnamen te maken en deze gedurende een zekere tijd ter beschikking van de voornoemde Raad te houden.

.../...

2. Uit de bepaling van paragraaf 1, c), blijkt dat het raadplegen van de Raad voor reclame en sponsoring niet als een substantiële vormvereiste wordt opgevat.

Artikel 15.

Het Arbitragehof heeft uit artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 afgeleid dat het de decreetgever niet alleen verboden is af te wijken van de bepalingen van Boek I van het Strafwetboek, maar dat het hem zelfs ontzegd is de toepasselijkheid van die bepalingen te bevestigen (8).

Artikel 15 dient derhalve te worden geschrapt.

Hoofdstukken VII en VIII.

De artikelen van deze hoofdstukken kunnen in één enkel hoofdstuk "Slotbepalingen" worden samengebracht, welk opschrift overigens correcter zou zijn daar hoofdstuk VII naast opheffingsbepalingen ook overgangsbepalingen bevat.

(8) Arbitragehof, arrest nr. 44 van 23 december 1987, overweging B.15.

Artikel 16.

1. De verwijzing naar hoofdstuk III dient te worden aangevuld met de vermelding "gewijzigd bij het decreet van 13 juni 1990".

2. Daar artikel 23 van de wet van 6 februari 1987 eveneens betrekking heeft op artikel 21 van die wet en deze laatste bepaling overtredingen betreft van bepalingen van de wet die door het ontwerp ongemoeid worden gelaten, mag artikel 23 enkel worden opgeheven in zoverre het verwijst naar artikel 22.

3. Voor zover het decreet van 28 december 1979 houdende het statuut van de Belgische Radio en Televisie, Nederlandse Uitzendingen, inmiddels niet door een ander decreet zal zijn vervangen, zal het ontwerp tevens moeten voorzien in de opheffing van de artikelen van het voornoemde decreet die betrekking hebben op sponsoring (artikelen 22bis tot 22quinquies) en op boodschappen van algemeen nut (artikel 22octies).

Artikel 17.

1. Het eerste lid is een overbodige bepaling, daar zij enkel de verwoording is van een algemeen aanvaarde ongeschreven interpretatieregel.

.../...

2. De bekrachtiging bij decreet van het besluit van de Vlaamse Executieve van 3 mei 1989 en het ministerieel besluit van 19 januari 1990 zou neerkomen op een ongeoorloofde inmenging in hangende geschillen, daar de wettigheid van beide voornoemde besluiten het voorwerp van betwisting is in bij de afdeling administratie van de Raad van State respectievelijk onder de nrs. A. 42.387 en A. 42.660 aanhangig gemaakte annulatieberoepen.

Een dergelijke inmenging is niet alleen strijdig met het beginsel van de scheiding van de administratieve en de rechtsprekende bevoegdheden, maar zij gaat bovendien de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap te buiten, daar het volgens de rechtspraak van het Arbitragehof de Gemeenschappen en de Gewesten niet toekomt geschillen aan de jurisdictie van de afdeling administratie van de Raad van State te onttrekken (9).

Het door de Executieve met artikel 17, tweede lid, beoogde doel - namelijk het voorkomen van een vacuüm tussen de afschaffing van de Raad voor handelspubliciteit op radio en televisie en de oprichting van de Vlaamse Raad voor reclame en sponsoring op radio en televisie waarin artikel 13 van het ontwerp voorziet - zou evenwel kunnen worden bereikt door de Executieve te machtigen om de datum van inwerkingtreding te bepalen van artikel 13 van het ontwerp, alsmede van de bepaling van het ontwerp waarbij de wetsbepaling wordt opgeheven waarin

(9) Arbitragehof, arrest nr. 46 van 11 februari 1988, overwegingen B.5.1. tot B.5.6.

de in artikel 17, tweede lid, vermelde besluiten hun rechtsgrond vinden (dit is artikel 19, § 2, van de wet van 6 februari 1987).

Indien op die suggestie wordt ingegaan, zal artikel 16 in die zin moeten worden omgewerkt dat onder meer artikel 20 van de wet van 6 februari 1987 er afzonderlijk in wordt vermeld, en zal artikel 18 moeten worden aangevuld met een bepaling waarbij aan de Executieve de hiervoren gesuggerende machtiging wordt verleend.

Artikel 17, tweede lid, dient in ieder geval te worden geschrapt.

Artikel 18.

De in dit artikel bepaalde datum van inwerkingtreding zal uiteraard moeten worden aangepast.

.../...

De kamer was samengesteld uit

de Heer	: J. NIMMEGEERS,	kamervoorzitter,
de Heer	: J. DE BRABANDERE,	staatsraden,
Mevrouw	: M. VRINTS,	
de Heren	: F. DE KEMPENEER,	assessoren van de
	J. GIJSSELS,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	: F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. J. BAERT, auditeur.
De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de
H. K. VERMASSEN, referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS.

J. NIMMEGEERS.